

Hồi 389**Mưu định hậu động**

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam về đến Thanh Khê tiểu trú, Tư Mã Nguyên Hiên đã tới trước bọn họ một bước, bồn chồn chờ đợi. Thấy hai người về, thân sắc hưng phấn hỏi: “Các người đi đâu vậy? Bây giờ là giờ Thân rồi!”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Bọn ta đi xem ám ký Nhậm yêu nữ lưu lại, ả hôm qua đã về lại Kinh Châu. Chiều theo quy củ giang hồ, nếu đêm nay bọn ta có thể giết chết Can Quy thành công, bọn ta cần phải giữ kín chuyện ả có phần ra sức, cho dù ả trong tương lai sẽ biến thành địch nhân vẫn nên bảo vệ bí mật của ả trong chuyện này”.

Tư Mã Nguyên Hiên vui vẻ nói: “Điều đó ta hiểu rõ, tất cả cứ y theo quy củ giang hồ mà làm”.

Lưu Dụ lòng cảm kích, hiểu Đồ Phụng Tam mượn chuyện này để biểu lộ rõ với gã ân ân oán oán với Nhậm Thanh Thị đã cắt đứt như vậy, sau này mọi người không còn thiếu nợ gì nhau nữa, đường ai nấy đi.

Ba người ngồi quỳ, Tư Mã Nguyên Hiên rút trong mình ra một đồ trục, mở ra cho hai người xem, chính là bản đồ nhìn từ bên trên của Hoài Nguyệt lâu, đánh dấu màu sắc tinh trí phi thường, vẽ cả đoạn sông Tần Hoài tỉ mỉ vô cùng.

Đồ Phụng Tam thốt: “Đây phải là tác phẩm của thợ vẽ bậc nhất”.

Tư Mã Nguyên Hiên nói: “Cha ta thân chọn cho ta ba trăm người, trong số có một trăm tinh thông thủy tính, còn có chuẩn bị công cụ binh khí tác chiến dưới nước. Đội này để bọn ta điều động, lúc khẩn chỉ nghe hiện lệnh ta phát ra”.

Sau đó thắc mắc: “Ta cho tới bây giờ vẫn chưa minh bạch tại sao Lưu huynh đêm hôm qua mấy lần cường điều điểm này với ta vậy?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Lý lẽ rất đơn giản, bởi ngoại trừ công tử ra, bọn ta không tin nhiệm người khác”.

Tư Mã Nguyên Hiên ngạc nhiên: “Lẽ nào nghe theo chỉ lệnh của các người cũng có vấn đề?”.

Lưu Dụ đáp: “Đây gọi là tập trung quyền chỉ huy vào tay một thống soái, có thể tưởng tượng nếu địch nhân chọn tiến hành thích sát ở Tần Hoài hà, hình thế nhất định hỗn loạn

đến cực điểm, nếu có nhiều trung tâm chỉ huy, người của bọn ta sẽ không biết đường nào mò. Sợ nhất là có người tự tác chủ trương, sẽ phá hoại kế hoạch tác chiến toàn thể của bọn ta”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Đến lúc đó ta sẽ không rời công tử như hình với bóng, giúp công tử chỉ huy đại cục”.

Tư Mã Nguyên Hiễn hưng phấn hẳn: “Rõ rồi!”.

Hai người đương nhiên không thể nói ra làm vậy là nhắm vào Trần công công, nếu không sẽ hù chết Tư Mã Nguyên Hiễn.

Lưu Dụ hỏi: “Có cách này ra tay cách ly không?”.

Tư Mã Nguyên Hiễn gật đầu mau mắn: “Việc này ta nào dám sơ hốt. Nói thật với các người, ta còn nhờ vào đó mà được cha tán thưởng, nói ta hành sự càng lúc càng cẩn thận. Nhánh bộ đội tinh nhuệ ba trăm người này đang cách ly trong phủ của ta chờ lệnh, chỉ cần hạ lệnh một tiếng, lập tức sẽ thần tốc đến bất cứ địa điểm nào trong Kiến Khang, chỗ hay nhất là không có ai biết đi làm gì”.

Ngung một chút lại nói: “Bất quá ta vẫn nghĩ không thông, đây toàn là thủ đoạn các người nghĩ ra, tại sao lại muốn ta nhận hết lên mình? Thậm chí không thể tiết lộ tình huống với cha nữa. Hắc! Các người không phải hoài nghi cả cha ta chứ?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Đây gọi là thủ pháp giang hồ, cả người thân cũng không thể tiết lộ bí mật, cố sức giảm khả năng có sai sót đến mức thấp nhất”.

Tư Mã Nguyên Hiễn nghe bốn chữ “thủ pháp giang hồ”, lập tức khoái chí, để lộ thần sắc sực tỉnh, gật đầu: “Thì ra là vậy, kinh nghiệm về mặt này ta quá nông cạn, cần phải học tập theo các người”.

Sau đó nói: “Tất cả cứ làm theo phương pháp của các người, bây giờ nên triển khai hành động làm sao?”.

Lại nói: “Ài! Hồi nãy cha ta có hỏi ta về tình huống hành động, ta không biết phải nói làm sao, chỉ con nước đem lời của Lưu huỳnh nói với ta y theo đó để ứng phó, nói cứ biến hóa theo hình thế, đến giờ phút cuối cùng mới định ra phương pháp hành sự. Khà! Thật không ngờ cha ta dễ dãi phi thường, không trách cứ ta hồ đồ. Hắc! Ta thật cảm thấy có hơi mù mờ, hiện tại tâm ta đang rối loạn”.

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam lộ nụ cười mỉm hội ý, bọn họ cố ý tạo ra hình thế như vậy, nếu Trần công công quả là gian tế của Thiên Sư quân, sẽ không có cách nào trước một bước nắm bắt kế hoạch quyết định tối hậu của bọn họ.

Vì để giết Can Quy, hai người bọn họ dốc hết đầu não, thi triển hết tuyệt nghệ.

Đồ Phụng Tam thốt: “Đêm nay bọn ta chỉ cần có thể làm ba chuyện, Can Quy khẳng định sẽ không còn mạng quay về Kinh Châu”.

Tư Mã Nguyên Hiến hỏi: “Ba chuyện gì?”

Đồ Phụng Tam đáp: “Chuyện thứ nhất là dụ địch”.

Tư Mã Nguyên Hiến kinh ngạc: “Dụ địch? Còn dụ địch gì nữa? Địch nhân không phải đã sớm trúng kế rồi sao?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Công tử đừng trách bọn ta nói thẳng vô lễ, một trong số những đại kỵ của binh gia là coi thường địch nhân. Từ tình báo mà phe ta thu thập về, biết Can Quy là chuyên gia rành rọt nghề hành thịch, thêm vào được Tiều gia ở Ba Thục toàn lực ủng hộ, cho nên hy vọng mượn Hoàn Huyền phát triển qua hướng Đông, thừa nước đục thả câu. Lần này kẻ theo Can Quy đến tuy chỉ vốn vẹn năm chục mạng, lại không có ai không phải là cao thủ, nếu không phải võ công cao cường thì chuyên nghề khác, ví như thu thập tình báo, trộm cắp, hỏa khí độc dược, dịch dung cải trang, kể cả đám bàng môn tả đạo trên giang hồ, có thể nói là nhân tài đông đủ”.

Lưu Dụ tiếp lời: “Công tử bảy tám ngày nay khẳng định đã kéo hết nhân thủ đi thám thính tình huống bên Can Quy, nhưng công tử có lần mò được chút bóng dáng gì của đối phương không? Từ đó có thể thấy sự cao minh của Can Quy”.

Tư Mã Nguyên Hiến bị lời nói của gã điểm trúng, gật đầu: “Tình huống quả là như vậy”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Tung tích duy nhất của đối phương để mình có thể tìm được là một lòng phụng mệnh Hoàn Huyền đến hành thịch Lưu huỳnh. Cho nên bọn ta mới có thể bằng vào mấy câu nói của Nhậm yêu nữ suy ra được hẹn ước Hoài Nguyệt lâu đêm nay là một cạm bẫy thiết kế chu đáo. Do Can Quy chủ động xuất kích, lại có thời gian chuẩn bị sung túc, thêm vào không thiếu nhân thủ, cho nên hẳn có thể tính toán mỗi một khả năng, tránh có bất cứ một sai lầm nào, nhất định sẽ nghĩ tới khả năng âm mưu bị bọn ta khám phá mà nghị định kế sách tiến thoái. Ta dám nói một câu, nếu không có thủ đoạn phi thường, cho dù Can Quy có hành thịch thất bại, vẫn có thể an nhiên thoát thân”.

Tư Mã Nguyên Hiến húng chí: “Hành động đêm nay càng lúc càng kích thích thú vị quá, bọn ta thật ra có thủ đoạn phi thường gì?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Can Quy không phải trốn trên thuyền không làm chuyện gì hết. Vì để thăm dò địch, hẳn sẽ bố trí một mạng lưới giám sát đối với người có quan hệ với Lưu huỳnh, một ngày mười hai canh giờ triển khai giám thị nghiêm mật. Ví như công tử, Vương

Hoàng và Tạ gia, mỗi một tin tức tình báo mới đều sẽ lập tức truyền tới tai Can Quy, lại để hần quy nạp phân tích, làm ra phán đoán”.

Tư Mã Nguyên Hiển nói: “Ta mỗi lần ra khỏi cửa đều cẩn thận vô cùng, đặc biệt là đến đây, càng phải tốn nhiều công phu”.

Lưu Dụ thốt: “Nếu đối phương có cao thủ tinh thông truy tung theo dõi, rất khó lòng qua mắt được chúng, Thanh Khê tiểu trúc chắc đã bị phát hiện, có một giả thiết bọn chúng chỉ đại để biết được khu vực này, còn chưa thể khẳng định vị trí chính xác”.

Tư Mã Nguyên Hiển ngạc nhiên: “Tại sao không đề tỉnh ta sớm một chút?”.

Đồ Phụng Tam mỉm cười: “Đây chính là một bộ phận trọng yếu trong kế dụ địch”.

Tư Mã Nguyên Hiển tỉnh ngộ: “Thì ra là vậy”.

Lưu Dụ thốt: “Can Quy chỉ có một cơ hội hành thích ta, cho nên trừ phi hần nghĩ vạn vô nhất thất, nếu không tuyệt sẽ không hành động. Kế dụ địch của bọn ta là muốn Can Quy tưởng lầm hành động đêm nay đã ổn định mười phần, tiến hành không còn ngờ vực gì nữa”.

Tư Mã Nguyên Hiển mù mờ: “Nếu quả đối phương có mạng lưới giám sát nghiêm mật, nhân thủ bọn ta điều động làm sao qua mắt được hần?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Mặt này đợi chút hãy nói, trước hết nói về phương diện dụ địch. Phương pháp rất đơn giản, là phải làm cho địch nhân cảm thấy ‘mọi sự như thường’, ví như đại loại Tống Bi Phong thường đến Tạ gia thăm đại tiểu thư, công tử vào cung lo chuyện, sau khi Can Quy nhận được mấy tin tức đó, liền ra phán đoán, nghĩ Lưu huỳnh không phát giác ước hội đêm nay là cạm bẫy, kẻ sách dụ địch vậy là đã thành công rồi”.

Tư Mã Nguyên Hiển hỏi: “Ta chỉ giả như nhập cung, có đúng không?”.

Đồ Phụng Tam biết hần đã mê muội, không còn cách nào bảo trì được lòng tự tin, biến thành càng ỷ lại vào bọn họ. Trên sự thật y đã dùng chút thủ đoạn đối với Tư Mã Nguyên Hiển, làm cho Tư Mã Nguyên Hiển cảm thấy nắm bắt được trọn hành động, cũng khiến cho hần cảm thấy không có cách nào điều khiển bộ sậu vi diệu phức tạp như vậy, tránh cho hần hăng hái quá mà làm ảnh hưởng đến thành bại. Lần này chớp cơ hội giành thắng lợi tuyệt không cho phép có sai sót, để lỡ cơ hội sẽ không còn có cơ hội khác nữa, dưới tình huống như vậy, y chỉ tín nhiệm một người, đó là mình. Điều này không biểu thị y không tín nhiệm năng lực của Lưu Dụ, nhưng vì Lưu Dụ phải dẫn thân làm con mồi, trọng trách chỉ huy đã lọt lên vai y.

Đồ Phụng Tam cười thốt: “Đó là đương nhiên! Đêm nay còn phải trông vào công tử chỉ huy toàn cục, còn chi tiết an bài, đợi bọn ta đem sách lược toàn cục kể ra, xin công tử dẫn đầu, nếu công tử nghĩ có thể làm, bọn ta mới y theo kế mà làm”.

Tư Mã Nguyên Hiên cảm thấy khoái chí, vui vẻ nói: “Bước đầu tiên dự định ta đã rõ, còn bước thứ nhì là gì?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Dự định có thành công hay không, sẽ có dấu vết có thể tìm thấy. Lúc Can Quy nghĩ không có gì khả nghi, có thể tiến hành thích sát, sẽ kéo rốc sào huyết ra, đưa tất cả nhân lực vật lực đi hành động, đến vị trí công kích đã nghị định sẵn. Lúc đó hắn sẽ triệt bỏ toàn mạng lưới giám thị hồng tập trung toàn lực mong nhất chiến thành công, vì tin tức không thể truyền đạt như trước nữa. Cho nên chỉ cần bọn ta tiến hành phản giám thị mạng lưới giám sát của hắn, bọn ta liền có thể xác định xem Can Quy có trúng kế không, còn biết được lúc nào mình triển khai hành động mà không đả thảo kinh xà”.

Tư Mã Nguyên Hiên nghe vậy sung cả đầu: “Phần đầu ta rõ, nhưng làm sao có thể tiến hành phản giám thị mạng lưới giám sát của địch nhân?”.

Lưu Dự đáp: “Mặt này để bọn ta phụ trách, Đồ huynh mấy ngày nay đã tốn rất nhiều công phu cho một nhóm hảo thủ phản trình sát phụ trách, bọn họ cũng biến thành kỳ binh độc lập nằm ngoài bộ đội hành động của bọn ta, địch nhân chắc hoàn toàn không biết được sự tồn tại của bọn họ”.

Đồ Phụng Tam hừ lạnh: “Bề ngoài xem ra là địch tối ta sáng, trên thực tế lại tương phản. Can Quy chắc vẫn chưa biết được ta đã đến, cho nên nhất định hắn phải uống hận ở Kiến Khang”.

Lưu Dự sinh ra cảm giác kỳ dị, trường ám đấu ở Kiến Khang này không đơn thuần là một cuộc đọ sức với Hoàn Huyền, mà còn là trận mào đầu chính diện giao phong với Hoàn Huyền. Vị trí công dụng của Can Quy trong trận địa của Hoàn Huyền nào có khác gì Đồ Phụng Tam đi lo chuyện cho Hoàn Huyền trước đây, ai thắng ai bại sẽ chứng minh thật ra mới không bằng cũ, hay cũ không thắng được mới.

Lời nói của Đồ Phụng Tam làm gia tăng lòng tin của Tư Mã Nguyên Hiên, còn xảo diệu che giấu sự phản giám thị đối với địch nhân mà y đi tiến hành, mừng rỡ: “Thì ra bề ngoài xem ra là một hành động đơn giản như vậy, bên trong không ngờ còn có biết bao là học vấn, không trách gì các người nói nếu không có thủ đoạn phi thường, sẽ không có cách nào giết được Can Quy”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Đổi lại là Lang Nha vương đi xử lý chuyện này, ông cũng biết dùng thứ thủ đoạn đó”.

Tư Mã Nguyên Hiễn thấy y tán tụng cha mình, càng cảm thấy khoái trá, gật đầu: “Đúng! Thủ đoạn đối phó địch nhân của cha ta cũng cao minh phi thường. Lần này ông chịu buông ta để ta đi làm, chính là muốn ta theo hai vị học tập. Binh thư ta đọc qua rất nhiều, nhưng làm sao để thực dụng, còn phải thực tập trong hành động”.

Hai người đều sinh ra cảm giác khác lạ, Tư Mã Nguyên Hiễn thường thổ lộ tâm tình với bọn họ, biểu thị hẳn càng lúc càng tin tưởng bọn họ, mất đi cảnh giác, có chút ỷ vị mọi người đều là huynh đệ giang hồ nghĩa khí.

Tư Mã Nguyên Hiễn xoa tay hưng phấn: “Bước đầu cuối cùng đã thông suốt, bước kế tới là sao?”.

Đồ Phụng Tam tập trung tâm thần, trầm giọng: “Sau khi dụ địch thành công liền tới bước tri địch, đây gọi là binh pháp trong binh pháp, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”.

Tư Mã Nguyên Hiễn hỏi: “Có phải sau khi địch nhân đã tiến vào vị trí công kích, bọn ta phải thám tử đi nắm bắt tình huống của đối phương?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Dưới tình huống đối chiến bình thường, đó là phương pháp trực tiếp nhất, nhưng trong trường ám chiến lại không thể dùng tới, thường dẫn đến tổn công không dẫn tới đầu. Lúc Can Quy và người của hắn tiến vào vị trí công kích, sự cảnh giác của chúng sẽ dâng tới mức tối cao, bất kỳ một ngọn cỏ gió lay nào xung quanh cũng đều khó lòng tránh thoát tai mắt của chúng. Nếu bọn ta còn phái người đến tra tìm tung tích của chúng, nào có khác gì báo cho địch nhân bọn ta đã biết kết hoạch của chúng”.

Tư Mã Nguyên Hiễn càng lúc càng cảm thấy hưng phấn và kích thích, khiêm tốn hỏi: “Vậy làm sao có thể tri địch?”.

Đồ Phụng Tam bàn tay ấn trên đồ quyền bày giữa ba người, ung dung thốt: “Muốn làm một thích khách thành công, không những phải có bản lĩnh, có quyết tâm lấy chết để quay về, còn phải nắm rõ hành tung của mục tiêu hành thích, nghị định vị trí hành sự tốt nhất, nắm bắt thời cơ thích đáng nhất. Bọn ta không biết địch nhân sẽ hạ thủ ở chỗ nào vào lúc nào, lại biết rõ tình huống bên mình. Có thể nói như vậy, quyền chủ động thao túng trong tay bọn ta, địch nhân bị bọn ta dắt mũi đi. Ví như Lưu huynh lúc nào sẽ ly khai Hoài Nguyệt lâu, trước hay sau lệnh giới nghiêm thực thi, đều sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến bộ sậu của địch nhân”.

Lưu Dụ quay sang Tư Mã Nguyên Hiễn cười nói: “Có phải có cảm giác như nghe thầy dạy học hay không, khóa này gọi là khóa thích sát, mặt này ta cũng không rành, cho nên nghe mới mẻ lắm”.

Tư Mã Nguyên Hiễn vui vẻ: “Khà! Quả là có cảm giác như vậy”.

Hai người đã muốn Tư Mã Nguyên Hiễn trung thành hợp tác với bọn họ, nhưng lại sợ làm tổn thương tới lòng tự tôn của hắn, không thể dùng tư thế cao cao tại thượng phát ra chỉ lệnh với hắn, cho nên cần phải thỉnh thoảng xoa dịu khơi gợi tâm tình của hắn, khiến cho hắn cảm thấy mình là kẻ chủ sự, mà không phải đang bị người ta bày bố. Trên sự thật không có sự ủng hộ của Tư Mã Nguyên Hiễn, cho dù bọn họ có trí Khổng Minh, kế Trương Lương cũng không có cách nào thực hành được”.

Đồ Phụng Tam nói tiếp: “Địch nhân thật ra hạ thủ trước cuộc hẹn ở Hoài Nguyệt Lâu hay là sau, bọn ta cần phải có phán đoán, công tử có ý kiến gì không?”.

Tư Mã Nguyên Hiễn tựa như muốn mở miệng nói “không có ý kiến”, nhưng hiển nhiên không muốn có biểu hiện lơ đãng trước mặt hai người, sau khi trầm ngâm một hồi, đáp: “Ta thật chưa từng nghĩ qua đối phương sẽ phát động công kích trên đường đến Hoài Nguyệt lâu, có lẽ là vì các người từng nói đối phương sẽ dụng độc, mà đó chỉ có thể thi triển lúc gặp mặt ở Hoài Nguyệt lâu”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Công tử nói trúng lắm. Thực tình quả là như vậy, đầu tiên chỉ có lúc Lưu huynh hiện thân ở Hoài Nguyệt lâu, Can Quý mới có thể xác định vị trí của Lưu huynh, nếu không, nếu Lưu huynh không phải theo thuyền của Vương Hoảng đến Hoài Nguyệt lâu, nào có khác gì sai lầm đi theo chiếc xe không?”.

Tư Mã Nguyên Hiễn thấy mình cuối cùng có chút “biểu hiện”, mắt sáng lên, gật đầu: “Quả là như vậy! Quả là như vậy”. Hắn không phải là hạng ngu đần, nhưng so với Đồ Phụng Tam và Lưu Dự thì còn cách một quãng.

Đồ Phụng Tam thốt: “Kể tới là vấn đề dụng độc. Trước hết phải xem có cần làm vậy không? Bởi vạn nhất có sai sót bị khám phá, không những sẽ kéo họa dính tới nội gian đến tụ hội, còn làm bại lộ toàn âm mưu”.

Hai người đồng thời chăm chăm nhìn Tư Mã Nguyên Hiễn, đợi hắn phát biểu ý kiến.

Tư Mã Nguyên Hiễn lần này lòng tin đã tăng gia, nhú mày nghĩ ngợi một hồi: “Ta nghĩ dụng độc là cần phải làm rồi, trước tiên là đối phương đã có cao thủ dụng độc, tự nhiên có thể nghĩ ra sách lược vạn toàn để thi độc, thứ đến là trên Tàn Hoài hà đêm khuya, bất kể đối phương dụng thủ đoạn gì khác, muốn giết một người trí dũng song toàn như Lưu huynh, cơ hội vẫn xa vời vô cùng, nếu không Lưu huynh đã chết mấy lượt từ lâu rồi. Khà! Ta nói đúng chứ?”.

Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ nhất tề động dung, Tư Mã Nguyên Hiễn phen này phân tích già dặn vô cùng, hiển hiện hết bản chất ngà ngọc của hần.

Đồ Phụng Tam thốt: “Hay! Bọn ta như vậy đã đoán định địch nhân sẽ dụng độc. Hiện tại đến một vấn đề tri địch, là địch nhân sẽ chọn hạ thủ ở Hoài Nguyệt lâu, hay là trên thuyền lúc quay về hẻm Ô Y mới động thủ?”.

Tư Mã Nguyên Hiễn phẫn khởi: “Tụ hội cử hành ở trái lâu phía bắc tầng trên cùng của Hoài Nguyệt lâu, người tham gia tụ hội ai ai cũng có cao thủ gia tướng đi theo, trấn thủ ngoài sương phòng, đột tập là chuyện không thể nào, không phải là hoàn cảnh lý tưởng để thích sát, trừ phi người của Can Quy có thể hóa thân làm tỳ nữ vào phòng hầu cận. Chuyện đó đương nhiên là chuyện không thể”.

Lưu Dụ thốt: “Lại đã giải quyết được một vấn đề, địch nhân sẽ hành động lúc ta ly khai Hoài Nguyệt lâu. Hiện tại một vấn đề khác đã đến, nếu ta không theo thuyền của Vương Hoảng ra đi, mà một mình đi đường bộ về nhà, tình huống sẽ ra sao?”.

Tư Mã Nguyên Hiễn chấn động: “Ta đã hiểu, đây là kế hoạch của các người, dặt mũi địch nhân đi, dụ chúng đập vào thiên la địa võng bọn ta bố trí”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Đây chính là chỗ đẹp mắt nhất, nếu để Can Quy tập kích thuyền, phe ta khó tránh tử thương. Hơn nữa giữa sông nước, muốn phân biệt trong đám đông địch nhân xem ai là Can Quy sẽ là một nan đề, cho nên tại sao bọn ta lại phải buông dễ mà lấy khó. Còn phải dẫn đo đội người đông đúc của phe ta điều động đến khu vực thích sát làm sao có thể qua mắt được Can Quy đang mai phục ở đó. Cho nên cách duy nhất để giết Can Quy là dụ hần tiến vào cạm bẫy”.

Tư Mã Nguyên Hiễn nghi hoặc: “Lưu huynh theo đường thủy đến, lại về bằng đường bộ, không khiến cho địch nhân sinh nghi sao?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Then chốt là Lưu huynh đã trúng độc. Đối phương có kịch độc phát tác chậm lợi hại phi thường, phải đến giai đoạn muốn hành công mới phát độc, bất quá thứ độc đó cần phải trực tiếp dùng một công cụ như độc châm rót vào trong người mục tiêu mới sinh hiệu quả, đương nhiên khó mà thi triển dưới tình huống tụ hội. Nhưng bọn ta vẫn có thể giả thiết đối phương sẽ dùng loại độc phát tác chậm đó, chỉ có thể sinh hiện quả trong một đoạn thời gian, cứ như loại thuốc mê mà đám hạ đẳng thích dùng. Cho nên Lưu huynh nếu quả bị đối phương thi độc thành công, đối lại là bất cứ một ai cũng không chịu bỏ qua cơ hội đó, Can Quy cũng không ngoại lệ. Chuyển này hần không thể không mạo hiểm”.

Tư Mã Nguyên Hiễn hít một hơi sâu: “Còn bước thứ ba là gì?”.

Đồ Phụng Tam điềm đạm đáp: “Bước thứ ba là sát địch, lời nói này giờ của bọn ta, trước khi Can Quy bó tay tuyệt không thể nói cho bất cứ một ai biết, bao gồm cả người ngoài và ta tín nhiệm nhất”.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>